

VREG consultatie
energiegemeenschappen

fluvius.
Tot bij u

Fluvius reactie op consultatie

Inhoudstafel

| | | |
|----------|--|------------|
| 1 | VOORAFGAAND | I |
| 2 | SPECIFIEKE VRAGEN VOOR CONSULTATIE..... | III |
| 3 | AANVULLENDE OPMERKINGEN | X |
| 3.1 | GEZAMENLIJK ACTIEVE AFNEMERS..... | X |
| 3.2 | FLEXIBILITEIT | XI |
| 3.3 | MEETREGIME | XI |
| 3.4 | TOEWIJZING VAN ZELFCONSUMPTIE..... | XI |
| 3.5 | PEER-TO-PEER VERKOOP..... | XII |
| 3.6 | LINK MET GESLOTEN DISTRIBUTIENETTEN..... | XII |
| 3.7 | CONTRACTUEEL KADER DISTRIBUTIENETBEHEER | XII |
| 3.8 | COMPATIBILITEIT MET TRD..... | XIII |
| 3.9 | TARIFAIRE IMPACT..... | XIII |
| 3.10 | BEHANDELING VAN GROENE EN GRIJZE ENERGIE | XIV |
| 4 | OPMERKINGEN OP HET OMZETTINGSVOORSTEL | XIV |

1 Voorafgaand

Vooraleer in te gaan op de concrete vragen uit de consultatienota van de VREG met betrekking tot de omzetting van de artikelen 4, 15 en 16 van de Vierde Elektriciteitsrichtlijn en van de artikelen 21 en 22 van de herschikte Richtlijn Hernieuwbare Energiebronnen, inzake de actieve afnemers, het zelfverbruik van hernieuwbare energie en de energiegemeenschappen, waarbij de VREG in het kader van haar advies verlenende rol reeds een volledig wetsvoorstel heeft uitgewerkt wensen wij eerst via een tekstanalyse van de Richtlijnen na te gaan hoe de mogelijke rol die is weggelegd voor de Energiegemeenschap van burgers als netbeheerder zoals beschreven in de 4^e Elektriciteitsrichtlijn zich verhoudt tot het takenpakket van de publieke distributienetbeheerder.

In de Richtlijn Hernieuwbare Energie wordt niet expliciet in de mogelijkheid voorzien voor REC's om distributienetten te exploiteren. Dit houdt in dat als een REC een distributienet zou wensen uit te baten deze zal moeten voldoen aan alle in de Richtlijnen (ook de 4e Elektriciteitsrichtlijn) voorziene verplichtingen die eveneens van toepassing zijn op de publieke netbeheerder (TPA, de onafhankelijkheidsvereiste, het non discriminatieprincipe, de kostenefficiëntie, databeheer,...). Dit brengt ook met zich mee dat een REC-netbeheerder geen laadpunten mag exploiteren, geen elektrische energie mag opslaan en onderhevig is aan

de ontvlechtingvereisten. Op geen enkele manier mag een REC netbeheerder bevoordeeld worden ten opzichte van de publieke netbeheerder of omgekeerd. In combinatie met de toepassing van het Energiedecreet is het voor een REC-warmtenetbeheerder bovendien verboden om warmte te produceren.

De energiegemeenschap van burgers kan zich, zo blijkt uit de Richtlijn, bezig houden met ongeveer alle facetten van de energiemarkt, waaronder: productie, distributie, levering, verbruik, aggregatie, opslag of andere energiediensten. In de definitie opgenomen in art. 2, 11) lezen we onder punt c) dat de energiegemeenschap deze energiediensten enkel kan aanbieden aan haar leden of aandeelhouders.

Conform art. 16 (4) kan de lidstaat overwegen om de energiegemeenschap van burgers het recht toe te kennen om distributienetten te beheren in hun dekkingsgebied. De Richtlijn zelf geeft niet mee wat precies onder “dekkingsgebied” kan/moet worden verstaan. Een energiegemeenschap van burgers kent immers geen geografische afbakening. Twee hypothesen kunnen worden gemaakt: ofwel vormt het ‘dekkingsgebied’ het gebied of de gebieden waarbinnen enkel leden/aandeelhouders van de gemeenschap gevestigd zijn, ofwel beslaat het ‘dekkingsgebied’ een geografisch afgebakende zone waarbinnen zowel leden als niet leden aanwezig kunnen zijn.

In de eerste hypothese, die het nauwst aansluit bij de tekst van de definitie in art. 2, 16) in de zin dat de gemeenschap enkel energiediensten kan aanbieden aan haar leden/aandeelhouders, lijkt het uitgangspunt dat enkel en alleen leden of aandeelhouders kunnen aansluiten op het gemeenschapsnet. Bij de conceptie van een energiegemeenschap van burgers en de aanleg van het bijhorende distributienet zullen (vermoedelijk) alle leden en aandeelhouders van de gemeenschap aansluiten op het gemeenschappelijk distributienet. Het omgaan met wijzigingen aan deze uitgangssituatie, bijvoorbeeld in gevallen waar een lid of aandeelhouder uit de gemeenschap wenst te stappen (bv naar aanleiding van een verhuis), lijkt niet zo eenvoudig aangezien dit een onmiddellijke impact heeft op het dekkingsgebied, zonder dat de entiteit zich tegen een dergelijke uitstap kan verzetten.

Het logische gevolg hiervan is dat deze afnemer een aansluiting zal moeten vragen aan de distributienetbeheerder om aangesloten te worden op diens net. Hoe dit in de praktijk zou moeten geschieden is onduidelijk. Dient een (parallele) kabel te worden aangelegd vanaf het bestaande distributienet tot aan de woning van de afnemer? Moet dat deel van het gemeenschapsnet via hetwelk de uittredende deelnemer was aangesloten, worden overgekocht door de distributienetbeheerder?

Gaat men uit van de tweede hypothese waarbij het dekkingsgebied een geografisch afgebakende zone betreft waarbinnen het niet uitmaakt of de afnemer van het gemeenschapsnet wel of geen lid/aandeelhouder is van de energiegemeenschap van burgers, dan sluit men bij voorbaat de aanleg van parallele netten uit. Wel dient de decreetgever erover te waken dat de verschillende afnemers en netbeheerders behandeld worden op voet van gelijkheid (level playing field)¹.

De lidstaat kan beslissen om de energiegemeenschap van burgers die optreedt als netbeheerder te onderwerpen aan bepaalde ontheffingen. Zo kan beslist worden dat deze gemeenschapsnetbeheerders hun tarieven niet moeten laten goedkeuren, ze geen flexibiliteitsdiensten moeten aankopen, ze wel opslagpunten voor voertuigen mogen exploiteren en ze wel opslagfaciliteiten mogen bezitten. Ook kunnen voor netbeheerders met minder dan 100.000 netgebruikers de unbundlingsvoorwaarden versoepeld worden waardoor die zelf kunnen produceren. De facto wordt daardoor de volledige unbundling op het gebied van netbeheer, zoals op vandaag gerealiseerd in Vlaanderen, minstens gedeeltelijk verlaten.

In het geval netbeheer door de energiegemeenschap wordt toegelaten zonder te voorzien in ontheffingen, is het verschil met de op vandaag bestaande DNB's quasi nihil. Een toetsing van de doelmatigheid van een dergelijke beslissing dringt zich dan op, één van de mogelijke gevolgen lijkt minstens een versnippering van

¹ Zie overweging 46 van de 4^e Elektriciteitsrichtlijn

het netbeheer en een toename, eerder dan een afname van het aantal marktspelers. Op het eerste zicht biedt dit weinig meerwaarde voor de netgebruiker: men ruilt gewoon de bestaande DNB in voor een andere.

In het geval er wel ontheffingen worden voorzien, wat ons gelet op het opzet van de Richtlijnen het meest voor de hand liggend lijkt, kan dit niet te koste gaan van de vrijwaring van het *level playing field*. Hoe kan de ongelijke behandeling (met en zonder ontheffingen) van netbeheerders worden gemotiveerd als beiden (publieke netbeheerder en energiegemeenschappen) binnen hun gebied afnemers bedienen die geen lid/aandeelhouder zijn van een energiegemeenschap.

In het document van CEER, waarnaar in de consultatienota wordt verwezen (zie voetnoot nr.5 consultatiedocument), worden enkele voorbeelden aangehaald van reële situaties die in aanmerking kunnen komen om gekwalificeerd te worden als een CEC die tevens optreedt als netbeheerder. Uit de voorbeelden blijkt dat er in de beschreven situaties geen alternatieven bestaan voor een door de energiegemeenschap uitgebaat net. Het is daarbij ook de taak van de gemeenschap om in te staan voor de productie, opslag en levering, zonder dat daarbij afbreuk wordt gedaan aan principes zoals Third Party Access (TPA), de onafhankelijkheidsvereiste, het non-discriminatieprincipe of de kostenefficiëntie. Het voorbeeld van een energiegemeenschap-netbeheerder actief op een eiland illustreert dit het meest treffend.

Wij zijn er van overtuigd dat in het verkavelde en verstedelijkte Vlaanderen waar reeds een fijnmazig publiek distributienet aanwezig is waarop elke afnemer kan worden aangesloten, het in het belang is van alle marktpartijen om het netbeheer bij de publieke DNB's te laten. Anders beslissen zet de deur open voor parallelle netten, werkt versnippering van het netbeheer in de hand, en brengt de nodige discriminatie- en mededingingsproblemen met zich mee. Vanuit een beleidsoogpunt kan men zich afvragen of daarmee de algehele betaalbaarheid van het bedrijfszekere netbeheer in Vlaanderen niet in het gedrang komt.

2 Specifieke vragen voor consultatie

De consultatie bevat een aantal specifieke vragen waarop een reactie gevraagd wordt. In dit eerste hoofdstuk worden deze vragen hernomen, gevolgd door de reactie van Fluvius.

3.1.4 Gezamenlijk actieve afnemers

De vereiste dat alle afnemers die deel uitmaken van een groep gezamenlijk actieve afnemers in hetzelfde gebouw of appartementsgebouw gevestigd dienen te zijn, lijkt aanleiding te kunnen geven tot interpretatieproblemen. Zou de invoeging van definities van "gebouw" en "appartementsgebouw" in het Energiedecreet hieraan kunnen verhelpen? Of is het eerder aangewezen om voor de geografische afbakening van gezamenlijk actieve afnemers aan te knopen bij reeds bestaande concepten, zoals het begrip "eigen site" in art. 1.1.3, punt 30°/1 Energiedecreet en/of het kadastrale percelenplan?

Reactie Fluvius: Het begrip "eigen site" is wellicht te breed om hier van toepassing te kunnen zijn. Hieronder zouden immers ook gebouwen op aaneengesloten percelen van dezelfde eigenaar vallen, wat niet de bedoeling lijkt van de Europese richtlijn. Een verwijzing naar kadastrale percelen op zich lijkt eveneens onvoldoende omdat de notie van "gebouw" of "appartementsgebouw" hier niet noodzakelijk in vervat zit. Het lijkt ons daarom aangewezen aparte definities van "gebouw" en "appartementsgebouw" in te voegen om de geografische afbakening van gezamenlijk actieve afnemers te definiëren.

We stellen voor om volgende definitie te gebruiken voor gebouw of appartementsgebouw: verzameling wooneenheden gekoppeld op het distributienet die volgens de geldende regelgeving via één gemeenschappelijke aansluiting of op een distributiecabine gelegen op het zelfde perceel als de distributienetgebruiker aangesloten kunnen worden.

3.2.1 Begripsomschrijving

Welke voor- en nadelen zouden er verbonden zijn aan een concretisering van het nabijheidsvereiste op basis van de gemeentegrenzen en/of een straal, zoals hierboven voorgesteld? Zijn nog andere parameters denkbaar/wenselijk om het nabijheidsvereiste te concretiseren? Dient er bij afbakening van het nabijheidsvereiste ook rekening te worden gehouden met de netgebieden van de distributienetbeheerders?

Reactie Fluvius: De voor- en nadelen van een geografische invulling van de nabijheidsvereiste worden samengevat in onderstaande tabel.

| Voordelen geografische nabijheid | Nadelen geografische nabijheid |
|---|--|
| <ul style="list-style-type: none">• Eenduidig vast te stellen: een geografisch criterium zoals postcode en/of afstand is een publiek eenvoudig controleerbaar gegeven• Beter te begrijpen door de klant: vereist geen kennis en begrip van de opbouw van het distributienet• Stabieler: elektrische nabijheid wordt beïnvloed door herschakelingen, opsplitsing van feeders ten gevolge van nieuwe aansluitingen, sanering van cabines, ... Het lijkt niet aangewezen dat deze technische wijzigingen in het kader van optimaal netbeheer impact zouden hebben op oprichtingsvoorwaarden of tarieven van energiegemeenschappen | <ul style="list-style-type: none">• Geen directe link met baten voor het net: bij een geografische nabijheid wordt abstractie gemaakt van de onderliggende netconfiguratie.• Mogelijk te breed: een invulling op niveau van postcode of gemeentegrenzen is mogelijk te breed om nog als nabijheid in de geest van de Richtlijn opgevat te worden. |

Beide geciteerde nadelen worden o.i. niet verholpen door het alternatief van elektrische nabijheid. Het belangrijkste argument voor elektrische nabijheid is een directe link met de baten voor het net. De baten voor het net hangen echter af van heel wat andere aspecten zoals het aantal EANs achter een transfo en de onderlinge situering van productie en afname waardoor het kostenplaatje voor twee energiegemeenschappen die beiden 'elektrisch nabij' zijn toch sterk kan verschillen. Elektrische nabijheid is dus niet eenduidig vast te leggen, noch transparant en stabiel.

We suggereren om eventueel een combinatie van (geografische) criteria (bijvoorbeeld postcode in combinatie met maximale onderlinge afstand) te gebruiken om te vermijden dat de scope te breed wordt.

Daarnaast stelt Fluvius voor om het nabijheidscriterium enkel toe te passen om na te gaan of een bepaalde groep netgebruikers zich kan kwalificeren als een hernieuwbare energiegemeenschap. We zouden hier niet onmiddellijk het al of niet toekennen van een tarifair voordeel aan koppelen. Zoals hierboven aangegeven kan het kostenplaatje voor twee elektrisch nabije energiegemeenschappen immers toch sterk verschillen. Mogelijk kan voor het toekennen van een eventueel financieel voordeel beter het kader van flexibele aansluitingscontracten en/of ondersteunende diensten gebruikt worden. In elk geval willen we benadrukken dat enkel het feit dat distributienetgebruikers zich verenigen geen aanpassing van hun gedrag en invloed op het net met zich meebrengt en dus – ongeacht de nabijheid – niet noodzakelijk een tarifair voordeel met zich kan meebrengen.

Tenslotte willen we aangeven dat er in bepaalde gevallen inderdaad een impact is van de netgebieden van de distributienetbeheerders. Immers, wanneer een energiegemeenschap die zich in twee of meer netgebieden bevindt als één klant in de markt gezet wordt dan moet een keuze gemaakt worden in welk netgebied de volumes worden toegewezen. Zo lang de allocatie per netgebied gebeurt is er dan een verschuiving tussen de netgebieden. Daarom lijkt het ons aangewezen om in een overgangsfase tijdelijk administratieve of technische beperkingen (grenzen van distributienetbeheerder en/of Geaggregeerd OntvangstStation) op te leggen zodat de markt zich kan aanpassen.

3.2.1 Begripsomschrijving

Welke voor- en nadelen zou de openstelling van (hernieuwbare) energiegemeenschappen voor grensoverschrijdende deelname met zich mee kunnen brengen?

Reactie Fluvius: We zijn geen voorstander van de omzetting van de optionele bepaling inzake grensoverschrijdende deelname – op het niveau van landsgrenzen, regionale grenzen of netgebieden – omdat we de marktbehoefte hieromtrent eerder beperkt inschatten.

Voordelen:

- We zien geen extra voordelen t.o.v. de bestaande situatie. De organisatie van handel van energie over de landsgrenzen via de bestaande markten en Elia producten zijn afdoende om vraag en aanbod op elkaar af te stemmen

Nadelen:

- Risico dat klanten zich verenigen over verschillende netvlakken (DNB/TNB) om de tarifaire voordelen van een hoger netvlak te krijgen
- Risico dat klanten zich verenigen om van lagere tarieven in een andere DNB te genieten. Nood aan harmonisatie van regelgeving en tarieven over landen, regio's en/of netgebieden
- Sterke impact op "nabijheid", mogelijk niet altijd geografisch maar zeker wel elektrisch.
- Infeed en allocatieberekening zijn niet correct als de energiegemeenschap als geheel in de markt wordt gezet. In dat geval wordt alle energie van de deelnemers immers opgenomen in de infeedberekening van de distributienetbeheerder waarbij het koppelpunt is aangesloten. Hierdoor ontstaat ook impact op de allocatie. Daarom moet zoals hierboven vermeld rekening gehouden worden met de administratieve grenzen zoals distributienetbeheerder of GOS
- Extra kosten door complexiteit in marktwerking: deelnemers uit meerdere gebieden met verschillende energiemarkten, vragen dat de energiemarkten intensiever met elkaar samenwerken voor allocatie, rectificatie, ...

Wat betreft energiegemeenschappen die grenzen van netgebieden overschrijden kan de impact gemitigeerd worden door elke deelnemer apart in de markt te zetten. Op die manier blijft er immers een link met het netgebied en daardoor ook de tarieven behouden.

3.2.1 Begripsomschrijving

Zijn er redenen om, bij de omzetting van de richtlijnbeoordelingen m.b.t. (hernieuwbare) energiegemeenschappen, aan samenwerkingsverbanden die niet voldoen aan alle criteria die de EU-

richtlijnen stellen aan (hernieuwbare) energiegemeenschappen, toch bepaalde gelijkaardige rechten toe te kennen? Aan welk type samenwerkingsverbanden en aan welke precieze rechten kan daarbij worden gedacht?

Reactie Fluvius: Principieel willen we stellen dat een uitbreiding van de bepalingen in de Richtlijnen met de nodige omzichtigheid moet overwogen worden. Vanuit Europa is immers een zeer bewuste keuze gemaakt om voor energiedelen en energiegemeenschappen de focus te leggen op particulieren en kleinere bedrijven.

Vanuit de markt is er echter een grote vraag naar mogelijkheden om op industrieterreinen gezamenlijk energie op te wekken en deze zelf te verbruiken. In het kader van de klimaattransitie en de noodzakelijke stijging van de hernieuwbare productie ligt hier ook een groot potentieel. Denken we maar aan logistieke bedrijven met grote dakoppervlakte en weinig eigen verbruik. Vanuit die optiek is het begrijpelijk dat geopteerd zou worden om het recht op zelfconsumptie van lokale, eigen opgewekte energie (energiedelen) toegankelijk te maken voor beheerders (en bewoners?) van industrieterreinen. Wij menen wel dat klanten geen tarief kunnen krijgen dat van toepassing is op een ander netvlak, louter en alleen doordat ze zich verenigen in een energiegemeenschap. Concreet betekent dit dat LS-klanten op die manier geen MS-tarief zouden mogen krijgen.

In elk geval dient een eventuele uitbreiding uit te gaan van welomschreven en controleerbare parameters. Zo niet ontstaat een grote administratieve last om na te gaan welke situaties in aanmerking komen als energiegemeenschap.

Specifiek voor de in 3.2.1.3 van de nota bepleite toekenning van beslissingsbevoegdheden aan een ruimere groep van personen dan deze die expliciet in de Richtlijn worden vermeld (de uitwerking hiervan gebeurde in een voorstel door de VREG van een nieuw artikel 4.8.1. van het Energiedecreet), wensen we voorzichtigheid te bepleiten. De uitbreiding slaat concreet op 'niet-commerciële instellingen' zoals gedefinieerd in artikel 1.1.3., punt 92° van het Energiedecreet :

92° niet-commerciële instellingen : scholen, universiteiten, verzorgingsinstellingen en andere gemeenschapsdiensten, verenigingen van mede-eigenaars, kerkfabrieken, verenigingen zonder winstoogmerk en feitelijke verenigingen die een filantropisch, wetenschappelijk, technisch of pedagogisch doel nastreven op het gebied van energie, milieubescherming of bestrijding van sociale uitsluiting;

Dit betreft een categorie aan entiteiten die mogelijk erg ruim kan worden ingevuld. De vraag moet worden gesteld of alle hieronder vallende instellingen ook aan de criteria voldoen die de Europese regelgever heeft gehanteerd bij het aflijnen van de door haar gedefinieerde groep van leden met een beslissende invloed. Zo limiteerde Europa de governance tot kleine ondernemingen. Het referentiekader is in deze het ondernemingsbegrip zoals gedefinieerd door Europa en bevat beperkingen qua aantal werknemers, omzetcijfers, enz.

Ook de door Europa opgenomen beperking, in de zin dat men als lid met beslissende invloed niet betrokken mag zijn bij grootschalige commerciële activiteiten en voor wie de energiesector niet de voornaamste activiteit vormt, lijkt in tegenspraak met de definitie van de niet-commerciële instellingen.

3.2.2 Rechten

Zijn er naast de hierboven geïdentificeerde voor- en nadelen nog andere redenen denkbaar die pleiten voor het wel/niet voorzien van de mogelijkheid dat (hernieuwbare) energiegemeenschappen het net binnen de gemeenschap zelf beheren?

Reactie Fluvius: We merken in de eerste plaats op dat het toekennen van het recht op netbeheer aan een hernieuwbare energiegemeenschap in tegenspraak is met de Richtlijn en een aanzienlijke verbreding van deze (optionele) bepaling met zich zou meebrengen. Dit recht was enkel voorzien voor energiegemeenschappen van burgers die enkel actief mogen zijn op het vlak van elektriciteit. Dit recht toekennen aan hernieuwbare energiegemeenschappen betekent een uitbreiding naar andere (hernieuwbare) energieën zoals groen gas, warmte, ... Daarnaast mag – zoals de consultatie zelf aangeeft – een hernieuwbare energiegemeenschap enkel *activiteiten ondernemen die uitsluitend betrekking hebben op energie uit hernieuwbare energiebronnen*. Dit zou betekenen dat over het net beheerd door zo'n energiegemeenschap enkel hernieuwbare energie mag lopen wat in de praktijk onrealistisch is. We onderschrijven ook de in de consultatie geciteerde nadelen van de mogelijkheid om het recht op netbeheer toe te kennen aan een energiegemeenschap: een hoger risico inzake cybersecurity, een versnippering van het DNB landschap tegen de huidige trend in, een hoger risico dat de rechten van de netgebruiker geschaad zouden worden en toenemende complexiteit voor de leveranciers en de VREG. Met het oog op eenvoud, de mogelijkheid tot snelle opt-out en transparantie voor (lokale) overheden moet een wildgroei van netwerken vermeden worden.

Daarnaast zien we ook enkele fundamentele bezwaren.

Energiegemeenschappen hebben (potentieel) een veel kortere levenscyclus dan netten. Zij zullen dus tijdens de levensduur van het net verschillende malen ontstaan en weer verdwijnen of van samenstelling veranderen. De vraag stelt zich dan op welke manier in dat geval de overdracht zal gebeuren, hoe de netten gewaardeerd zullen worden, hoe een wildgroei van verschillende materialen en technieken op het net vermeden kan worden, ...

Netbeheer door energiegemeenschappen zal onherroepelijk ook de systeemkost en dus de kosten voor de consument doen toenemen. De vaste kosten moeten door elke netbeheerder gedragen worden, er is risico op parallelle aanleg van netten en het risico en de complexiteit van werken op openbaar domein (kabelbeheer, werken in synergie, aanspreekpunt voor lokaal bestuur, ...) neemt toe.

De VREG stelt in de consultatie terecht dat, wanneer het recht op netbeheer zou toegekend worden aan een energiegemeenschap, deze moet voldoen aan alle vereisten van een distributienetbeheerder. De vraag is in hoeverre dit haalbaar is voor een beheerder van een energiegemeenschap overwegende dat dit ook exploitatie (defecten en herstellingen), voldoen aan de vereisten rond domeinbeheer (KLIP), klachtenbeheer, deelname aan Atrias, de verplichtingen inzake rapportering, ... omvat. Daarnaast is het onduidelijk of in zo'n geval voldaan moet worden aan de unbundlingvereisten.

We menen ook dat de aangehaalde voordelen (verhoogde weerbaarheid tegen black-out en vermindering van congestie) niet gelinkt zijn aan netbeheer door energiegemeenschappen. Een verhoogde weerbaarheid tegen black-out wordt gerealiseerd door een meer modulair bedrijf van het net – ongeacht wie het beheert. Hoewel er vandaag een zeer laag risico op black-out bestaat kan dit dus desgewenst door de distributienetbeheerder verder verlaagd worden door een aangepaste exploitatie. Vermindering van congestie wordt bekomen door het invoeren van een kader voor flexibiliteit en het opzetten van ondersteunende diensten. Dit is trouwens reeds voorzien in de Richtlijnen en het Technisch Reglement. De energiegemeenschap kan daar een rol opnemen als aggregator en Flexibility Service Provider naar de netbeheerder. Zij dient hiervoor het net niet zelf te beheren.

Tenslotte zien we ook hier geen echte markt vraag. De meeste energiegemeenschappen willen gezamenlijk energie produceren en delen. Voor bepaalde niche-applicaties zoals eilandwerking en DC-bedrijf kan vanuit de distributienetbeheerder een aangepaste (gereguleerde) oplossing worden aangeboden. Hierdoor kan

binnen het gereguleerde kader lokaal geoptimaliseerd worden in functie van de noden van de energiegemeenschap.

3.2.3 Plichten

Is het voldoende om enkel een meldingsplicht te voorzien voor (hernieuwbare) energiegemeenschappen, of lijkt het aangewezen om (hernieuwbare) energiegemeenschappen (ook) te onderwerpen aan een erkenning/label? Hoe zou deze controle er dan uit kunnen zien?

Reactie Fluvius: Een meldingsplicht is zeker vereist. Immers zal de energiegemeenschap bepaalde gegevens en keuzes moeten doorgeven aan de distributienetbeheerder (in zijn rol van databeheerder) die toelaten om de correcte volumes in de markt toe te wijzen.

Er is zeker een risico dat klanten het slachtoffer worden van onervaren partijen in de markt, bijvoorbeeld omdat deze niet de nodige expertise hebben om invulling te geven aan de rollen die ze als beheerder van een energiegemeenschap willen opnemen. Dit is onder meer in het verleden ook in Nederland het geval geweest met lokale energiebedrijven.

We onderschrijven daarom het voorstel om de beheerder van de energiegemeenschap vooraf te screenen. We denken echter dat hiervoor niet noodzakelijk een nieuwe procedure moet opgezet worden.

Energiegemeenschappen zullen immers in min of meerdere mate bestaande rollen in het energielandschap opnemen: leverancier, aggregator, FSP, netbeheerder, ... De screening zou daarom moeten uitgaan van de procedure die van toepassing is op de rol(len) die de energiegemeenschap opneemt.

3.3.4 Algemene modaliteiten zelfverbruik

Gezien dit het best aansluit bij de herschikte Richtlijn HEB, voorziet ons omzettingsvoorstel enkel in de hierboven beschreven regeling voor zelfverbruik van 100% hernieuwbare energie, en dit per onbalansverrekeningsperiode. Daarnaast is het technisch echter ook mogelijk om zelfopgewekte hernieuwbare energie op te slaan – eventueel in combinatie met niet-hernieuwbare (“grijze”) energie – en later te verbruiken. Moet daarvoor ook een regeling worden voorzien, geënt op de regeling voor zelfverbruik van 100% hernieuwbare energie, en zo ja: onder welke (bijkomende) voorwaarden?

Reactie Fluvius: Vanuit netstandpunt is alle zelfverbruik gelijk, ongeacht of dit afkomstig is van groene of grijze productie. Er moet echter ook rekening gehouden worden met het eventuele onderscheid naar tarifaire behandeling en het risico op misbruik om grijze naar groene energie om te zetten. Op dit moment wordt in de metering ter ondersteuning van de markt geen onderscheid gemaakt tussen groene en grijze energie. Wanneer dit onderscheid wel gemaakt moet worden zal dit dus aanpassingen aan de systemen voor de metering ter ondersteuning van de marktwerking (minimaal aan de berekeningsmodule, mogelijk zijn afzonderlijke allocatiepunten nodig) vereisen. Als deze keuze gemaakt zou worden pleiten we, gezien de complexiteit die dit voor de verschillende marktpartijen zal veroorzaken, voor een overgangperiode bij de implementatie.

Voor batterijen is het in het algemeen moeilijk controleerbaar of de stroom die erin opgeslagen wordt groen of grijs is. We denken dat er daarom nood is aan een uniforme regeling voor batterijen.

3.3.5 Nadere regels op te nemen in Technische Reglementen

Welke voor- en nadelen lijken er (op het eerste gezicht) aan de hierboven geïdentificeerde pistes verbonden te zijn? Welke piste lijkt het meest/minst werkbaar? Ziet u nog andere pistes die hier niet vermeld worden?

Reactie Fluvius: Fluvius beschouwt de individuele marktdeelname van de klant als een fundamentele bouwsteen van de marktwerking. Ook voor energiegemeenschappen zijn we daarom voorstander van een marktmodel waarbij elke individuele deelnemer apart in de markt gekend blijft omdat dit ons voor de markt het meest transparante en eenvoudigste model lijkt om mee te starten (strikte garantie van rechten van de netgebruiker, minder nood aan tarifaire aanpassingen bij de marktpartijen, ...). We gaan er hierbij vanuit dat in beide gevallen elke deelnemer voorzien is van een meter die de energiestromen registreert per elementaire periode (kwartiergemeten, bijvoorbeeld een digitale meter of AMR) en die wordt beheerd door de distributienetbeheerder.

Naast een keuze voor één van beide modellen is het vooral belangrijk om de consequenties hiervan te duiden, bijvoorbeeld:

- Kan een deelnemer aan een energiegemeenschap nog individueel of via een (andere) aggregator deelnemen aan producten voor flexibiliteit? Standpunt: ja, op voorwaarde dat de deelnemer individueel in de markt gekend blijft
- Kan de (beheerder van) energiegemeenschap de flexibiliteit van de deelnemers gezamenlijk valoriseren? Standpunt: ja, de energiegemeenschap neemt hier de rol van aggregator

We zien onderstaande voordelen van beide modellen maar menen dat de voordelen van individuele marktdeelname doorslaggevend zijn.

| Voordelen van individuele marktdeelname | Voordelen van collectieve marktdeelname |
|---|---|
| <ul style="list-style-type: none"> • Rechten van de netgebruiker: individuele marktdeelname garandeert strikt de rechten van de netgebruiker zoals het recht op (pre-contractuele) informatie, vrije leverancierskeuze, klachtenbehandeling en bescherming van kwetsbare klanten • Lagere drempel voor opt-out • SPOC rol van de leverancier: individuele marktdeelname bevestigt de leverancier in zijn SPOC rol naar de klant, garandeert maximaal een competitieve markt en sluit groepsaankoop van de grijze stroom als restfractie niet uit • Laat behoud marktcascadering toe (naast andere modellen): individuele marktdeelname vereist geen parallel factureringskanaal naar de energiegemeenschap. De klant krijgt dus één factuur, zelfs als hij in | <ul style="list-style-type: none"> • Minder facturen voor leveranciers: leveranciers die geen rol spelen in energiegemeenschappen zullen per energiegemeenschap slechts één factuur moeten sturen. • Energiegemeenschap kan zelf de energiekost verdelen en doorrekenen: niet noodzakelijk per kWh of kW maar eventueel met alternatieve concepten die passen in het ruimere dienstenaanbod van de gemeenschap en met vrijheid in het (dynamisch) herschikken van verdeelsleutels |

meerdere energiegemeenschappen actief zou zijn

- **Behoud van drop mogelijkheid:** een energiegemeenschap is een rechtspersoon en dus geen residentiële afnemer. Dit betekent dat in geval van wanbetaling de sociale leverancier niet optreedt tenzij de klanten individueel deelnemen aan de markt
- **Minder impact op nettarief:** bij individuele marktdeelname kan de huidige tariefstructuur grotendeels hergebruikt worden, rekening houdend met het spanningsniveau waarop de klant is aangesloten. Bij collectieve marktdeelname moet sowieso een opsplitsing gemaakt worden voor het lokale netgedeelte van de energiegemeenschap en het netgedeelte upstream van het koppelpunt.
- **Sluit bundeling van de deelnemers niet uit:** de leverancier kan er in overleg met de beheerder van de energiegemeenschap voor kiezen om de facturen te bundelen

3 Aanvullende opmerkingen

Vooraleer in te gaan op enkele specifieke aspecten geven we graag onze algemene visie op hoe energiegemeenschappen in het energielandschap geïntegreerd kunnen worden:

- Ontkoppeling van net- en marktniveau. De netinfrastructuur wordt bepaald op basis van de fysieke energiestromen, de klantkeuzes van de energiegemeenschap worden verrekend op marktniveau
- Netbeheer door de DNB, met (gereguleerd aanbod voor) lokale optimalisatie. Deelnemers behouden een individuele aansluiting op het distributienet, met (kwartier)meting door de DNB
- Databeheer door de DNB, met datadiensten ter ondersteuning van beheerders van energiegemeenschappen
- Behoud van individuele marktdeelname door elke deelnemer als bouwsteen van de marktwerking. Voor energiegemeenschappen op publiek distributienet neemt Fluvius de ODV op. Fluvius registreert de groepsvorming maar neemt hierin zelf geen actieve rol op

3.1 Gezamenlijk actieve afnemers

Gezamenlijk actieve afnemers hebben geen rechtspersoonlijkheid maar kunnen wel als geheel energie verkopen aan een niet-peer (leverancier), deelnemen aan de markt, ... Het is onduidelijk in hoeverre dit

praktisch realiseerbaar is. Wordt er bijvoorbeeld verondersteld dat de leverancier een aparte overeenkomst heeft met elke individuele actieve afnemer die gezamenlijk optreedt?

3.2 Flexibiliteit

Het consultatiedocument stelt dat een energiegemeenschap moet kunnen deelnemen aan flexibiliteit of aggregatie. Wij gaan er hierbij van uit dat het niveau van allocatiepunt het meest granulaire niveau is waarvan de flexibiliteit vermarkt kan worden. We gaan er daarnaast van uit dat de flexibiliteit van elk allocatiepunt maar één keer vermarkt kan worden, dit wil zeggen ofwel door de distributienetgebruiker, ofwel via de energiegemeenschap of een andere aggregator maar niet allebei.

Wij pleiten er voor om het recht op deelname aan flexibiliteit en aggregatie te blijven leggen bij de individuele distributienetgebruiker. De beheerder van de energiegemeenschap kan hierbij één van de reeds bestaande rollen in de flexibiliteitsmarkt opnemen: de rol van Flexibility Service Provider (FSP) die als aggregator optreedt voor individuele distributienetgebruikers die hun flexibiliteit willen vermarkten en/of de rol van Flexibility Requesting Party (FRP) wanneer de beheerder van de energiegemeenschap deze flexibiliteit bijvoorbeeld nodig heeft om een bepaald verbruiksprofiel te garanderen. Op die manier ontkoppelen we het kader voor flexibiliteit en dat voor energiegemeenschappen.

3.3 Meetregime

We ondersteunen het standpunt dat deelnemers aan energiegemeenschappen per kwartier gemeten en gealloceerd moeten zijn (meetregime 3).

3.4 Toewijzing van zelfconsumptie

Het consultatie document verwijst naar verdeelsleutels die moeten vastgelegd worden om de zelfopgewekte energie te verdelen over de actieve afnemers of deelnemers aan de energiegemeenschap. We merken hierbij op dat er alternatief gedacht kan worden aan een automatische verdeling die op elk moment de optimale verdeling (met maximalisatie van de zelfconsumptie) voor de deelnemers aan de energiegemeenschap garandeert. Een gelijkaardig voorstel ligt op tafel in Brussel.

Daarnaast kan onderscheid gemaakt worden tussen distributienetgebruikers aangesloten op laagspanning (LS) en middenspanning (MS), bijvoorbeeld met een automatische toewijzing van de zelfopgewekte energie volgens een optimale verdeelsleutel voor LS en specificatie van de verdeelsleutels voor de toewijzing van de zelfopgewekte energie op MS.

Aangezien uit de praktijk zal blijken welke verdeelsleutels gewenst worden door de markt lijkt het ons aangewezen om te starten met een beperkte set van verdeelsleutels om in functie van de marktfeedback te evolueren naar meer of andere verdeelsleutels met frequentere updates.

Hierbij moet tevens overwogen worden of compensatie op kwartierbasis (berekening van netto-injectie of afname per kwartier) toegepast wordt. Momenteel is dit niet het geval en is het mogelijk dat binnen één kwartier zowel injectie als afname geregistreerd wordt. Hierdoor zijn registers eenvoudig toewijsbaar. Bij compensatie op kwartierbasis zal in veel meer gevallen (bijvoorbeeld bij productie >10 kVA) ook een berekening moeten gebeuren.

Compensatie op kwartierbasis heeft niet alleen financiële implicaties op de inning van het distributienettarief (en ook leveringstarief), maar ook een niet te onderschatten impact op de huidige en

toekomstige marktregels en marktrollen. Vraagstukken als: ‘Zijn de toegewezen lokale stromen zichtbaar in de markt (vnl. allocatie)?’, ‘Wie neemt de evenwichtsverantwoordelijkheid voor de lokale uitwisselingen?’ en ‘Worden deze lokale uitwisselingen genomineerd?’ moeten worden uitgeklaard. Dit moet toelaten om de verantwoordelijkheden en risico’s van nieuwe en bestaande marktspelers correct in te schatten.

We merken hierbij op dat de allocatiemethodiek die uitgewerkt werd in het kader van MIG6, samen met de energieleveranciers, uitgaat van allocatie op niveau van productie en consumptie i.p.v. injectie en afname. Dit zou kunnen impliceren dat alle energiestromen (lokaal en centraal) moeten worden gealloceerd. De implicaties naar allocatie voor individuele prosumenten, (gezamenlijke) actieve afnemers, (hernieuwbare) energiegemeenschappen en peer-to-peer verkoop worden best gezamenlijk bekeken, om te vermijden dat er onlogische verschillen ontstaan in de toepassing voor de verschillende klantengroepen.

We pleiten er in elk geval voor dat er bij de eventuele introductie van compensatie op kwartierbasis voor de marktpartijen een overgangperiode wordt voorzien om de nodige systeemaanpassingen uit te voeren.

3.5 Peer-to-peer verkoop

Wat betreft peer-to-peer verkoop zijn er voor ons nog heel wat open vragen:

- Zijn volumes die peer-to-peer verkocht worden zichtbaar in de markt?
- Wat is het verschil tussen peer-to-peer verkoop in een gebouw en gezamenlijk actieve afnemers?
- Is verkoop van eigen productie aan een EV dat achter de eigen aansluiting is aangesloten maar op naam van iemand anders staat peer-to-peer verkoop?

Daarnaast is het op p. 32-33 van de consultatie niet geheel duidelijk wie in dit geval welke nettarieven betaalt. Wij veronderstellen dat de begunstigde van de energie het nettatarief op zijn volledige afname (inclusief het gedeelde volume) betaalt en de schenker een injectievergoeding als die van toepassing is.

3.6 Link met Gesloten Distributienetten

Het consultatiedocument verwijst naar het beheer van Gesloten Distributienetten (GDN) door (hernieuwbare) energiegemeenschap.

“§2. Een hernieuwbare energiegemeenschap beschikt over de rechten, bedoeld in paragraaf 1 [, en kan het distributienet of gesloten distributienet beheren van het gebied waar zij actief is”

Los van het feit dat wij menen dat de optionele bepaling rond netbeheer beter niet wordt omgezet menen we dat het onnodig is het recht op het beheer van een GDN toe te kennen aan een hernieuwbare energiegemeenschap. De hernieuwbare energiegemeenschap zal dit recht immers reeds hebben als zij voldoet aan alle decretale voorwaarden.

3.7 Contractueel kader distributienetbeheer

Het consultatiedocument stelt dat het niet nodig is om algemene bepalingen te voorzien betreffende de rol van de beheerder van de energiegemeenschap, de aansprakelijkheden, de relaties met externe betrokkenen, ...

“... Gedoeld wordt onder meer op de aansprakelijkheden van de (hernieuwbare) energiegemeenschap en zijn leden, de mogelijkheid om binnen de gemeenschap te voorzien in een “community manager/provider”

met een coördinerende rol, en het scenario van de ontbinding van een (hernieuwbare) energiegemeenschap (o.m. wat betreft het lot van de netinfrastructuur in/van de gemeenschap) ... O.i. is het niet aangewezen – of mogelijk – om die aspecten algemeen te regelen in ons omzettingsvoorstel, maar is het wel van belang dat deze voor elke (hernieuwbare) energiegemeenschap adequaat worden geregeld. Dit in een overeenkomst tussen de leden van de energiegemeenschap en, voor zover relevant, externe betrokken partijen als de distributienetbeheerder, leverancier, enz.”

Dit lijkt in tegenspraak met het voorstel om eventueel een erkenningsprocedure voor energie-gemeenschappen te overwegen waaruit een bezorgdheid blijkt over de manier waarop bovenstaande aspecten in individuele gevallen geregeld zouden worden. Het lijkt ook onbeheersbaar om dergelijke afspraken bilateraal aan te passen met elke individuele energiegemeenschap. Het lijkt ons daarom aangewezen dat er bepaalde richtlijnen hieromtrent (bijvoorbeeld een “code of conduct”) vast te leggen.

Wat betreft de overeenkomst met de netbeheerder: we zien dit als een uitbreiding van het aansluitingscontract of -reglement. Hierin zouden – generiek per type distributienetgebruiker – de nodige aanvullingen betreffende rechten, plichten en aansprakelijkheden van deelnemers van energiegemeenschappen moeten opgenomen worden. De overeenkomst met de beheerder van de energiegemeenschap omvat dan alle afspraken en aansprakelijkheden betreffende de registratie van de klantkeuzes gemaakt door de energiegemeenschap (bijvoorbeeld betreffende verdeelsleutels) en de eventuele datadiensten die worden geleverd aan de beheerder.

3.8 Compatibiliteit met TRD

Het Technisch Reglement geeft een distributienetgebruiker het recht om zelf Toegangshouder te zijn. Het is onduidelijk hoe dit gelezen moet worden in combinatie met de bepalingen inzake energie-gemeenschappen.

3.9 Tarifaire impact

Hoewel de consultatie de tarifaire aspecten van energiegemeenschappen buiten beschouwing laat zullen deze wel een belangrijke invloed hebben op de evaluatie van de voorstellen en keuzes waarnaar in de consultatie gepeild wordt.

Zo zal bijvoorbeeld de behoefte om zelf een net te beheren sterk afhankelijk zijn van de tariefkeuzes die gemaakt worden. Ook de voorkeur die de markt geeft aan collectieve of individuele marktdeelname zal sterk afhankelijk zijn van de tarifaire impact die dit met zich meebrengt. De businesscase van een energiegemeenschap hangt immers voor een deel af van de mate waarin zij een besparing op het nettatarief kunnen realiseren. In dit verband zijn wij van mening dat een eventueel financieel voordeel best wordt toegekend via het kader van flexibele aansluitingscontracten of ondersteunende diensten. Op die manier wordt inherent rekening gehouden met het lokale karakter van de baten voor het net en komt het financieel voordeel terecht bij de partij die instaat voor deze baten.

Daarnaast vragen wij dat bij het advies dat op basis van de consultatie wordt uitgebracht ook rekening gehouden wordt met de impact op de financiering van de distributienetbeheerders. Deze impact kan slechts bepaald worden in functie van de nog te maken tariefkeuzes.

3.10 Behandeling van groene en grijze energie

Bij het antwoord op de vraag rond de modaliteiten voor zelfverbruik werd reeds verwezen naar de problematiek van grijze en groene energie. Wij menen dat dit aspect ruimer is dan opslag en zelfconsumptie en een meer gedetailleerde specificatie vereist. Hierbij moet onder meer verduidelijkt worden

- In welke gevallen een (hernieuwbare) energiegemeenschap over een leveringsvergunning moet beschikken voor de grijze energie die door haar leden wordt afgenomen
- Of een hernieuwbare energiegemeenschap grijze energie mag aansturen, opslaan, ...
- Welk onderscheid er bij energiegemeenschappen en (gezamenlijk) actieve afnemers moet gemaakt worden tussen grijze en groene energie

4 Opmerkingen op het omzettingsvoorstel

In dit hoofdstuk geven we specifieke opmerkingen op het omzettingsvoorstel. We verwijzen hierbij ook naar bovenstaande antwoorden op de specifieke vragen van de consultatie en de aanvullende opmerkingen voor duiding en argumentatie.

| Omzettingsvoorstel | Opmerking |
|--|---|
| Art. 2. 3° er wordt een punt [xx] ingevoegd, dat luidt als volgt: “[xx°] zelfverbruik van hernieuwbare energie: het zelf opwekken en vervolgens verbruiken van energie uit hernieuwbare energiebronnen;” | Toevoegen dat het gaat om “ogenblikkelijk” of “tijdens dezelfde balanceringsperiode” verbruiken. |
| Art. 2. 1° “[xx°] actieve afnemer: huishoudelijke of niet-huishoudelijke afnemer die één of meer van de activiteiten, vermeld in artikel 4.4.2, uitoefent;” | We zouden eerder spreken van “distributienetgebruiker” in plaats van “afnemer” aangezien we de resulterende rechten gekoppeld zien aan de houder van het energiecontract op het toegangs- of allocatiepunt. |
| Art. 2. 2° “[xx°] gezamenlijk actieve afnemers: een groep van minstens twee actieve afnemers die gevestigd zijn in hetzelfde gebouw of appartementsgebouw;” | Voorstel: “[xx°] gezamenlijk actieve afnemers: een groep van minstens twee actieve distributienetgebruikers waarvan de hoofdmeter(s) zich bevinden in wooneenheden gekoppeld op het distributienet via één gemeenschappelijke aansluiting of aangesloten op een distributiecabine gelegen op het zelfde perceel als de distributienetgebruiker |
| Art. 2. 3° “[xx°] zelfverbruik van hernieuwbare energie: het zelf opwekken en vervolgens verbruiken van energie uit hernieuwbare energiebronnen” | Voorstel: “[xx°] zelfverbruik van hernieuwbare energie: het opwekken en vervolgens verbruiken van energie uit hernieuwbare energiebronnen door een actieve afnemer zelf of het opwekken door een actieve afnemer en delen met een andere actieve afnemer of deelnemers van een (hernieuwbare) energiegemeenschap;” |

| | |
|---|---|
| <p>Art. 3. In artikel 4.2.1, §2 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht: “3° het recht om op hetzelfde moment over meer dan één leveringscontract voor elektriciteit te beschikken, mits de meting en de allocatie en reconciliatie van de energiehoeveelheden gebeurt conform de technische reglementen.”</p> | <p>Voorstel: “3° het recht om op hetzelfde moment over meer dan één leveringscontract voor elektriciteit op één toegangspunt te beschikken, mits de meting en de allocatie en reconciliatie van de energiehoeveelheden op de individuele allocatiepunten gebeurt conform de technische reglementen.”</p> |
| <p>Art. 5. “3° het recht om op hetzelfde moment over meer dan één leveringscontract voor elektriciteit te beschikken, mits de meting en de allocatie en reconciliatie van de energiehoeveelheden gebeurt conform de technische reglementen.”</p> | <p>Dit recht lijkt ons niet gelinkt aan energiegemeenschappen. Het is bijvoorbeeld net zo zeer van toepassing op elektrische voertuigen.</p> |
| <p>Art. 6. Titel IV, hoofdstuk IV van hetzelfde decreet wordt aangevuld met een artikel 4.4.2, dat luidt als volgt: “Art. 4.4.2. §1. Iedere afnemer aangesloten op het distributienet of een gesloten distributienet heeft het recht om één of meer van de volgende activiteiten te ondernemen en derhalve een actieve afnemer te worden, mits die activiteiten niet zijn belangrijkste commerciële of professionele activiteit vormen: 2° deelname aan flexibiliteit of aggregatie; En Art. 4.8.4. §1. Iedere energiegemeenschap heeft het recht om één of meer van de volgende activiteiten te ondernemen: 2° deelname aan flexibiliteit of aggregatie;</p> | <p>Toevoegen dat dit geldt binnen de specificatie van de gedefinieerde producten voor flexibiliteit of aggregatie. Een LS klant zal bijvoorbeeld niet steeds voldoen aan de vereisten voor deelname.</p> |
| <p>Art. 6. Om de activiteiten, zoals opgesomd onder punt 2° tot 6° van het vorige lid, te kunnen uitoefenen, dient de afnemer te beschikken over een meter die de afgenomen energie en de energie die op het distributienet wordt geïnjecteerd afzonderlijk meet, en waarvan de meetwaarden minstens elke onbalansverrekeningsperiode geregistreerd worden en verwerkt worden bij de allocatie, zoals vastgelegd in de technische reglementen</p> | <p>Beter steeds spreken over “meetinrichting” in plaats van “meter”.</p> |
| <p>Art. 7 → Art. 4.8.1. Een energiegemeenschap is een rechtspersoon, gebaseerd op de open en vrijwillige deelname van zijn vennoten of leden, die als hoofddoel heeft het verschaffen van voordelen op ecologisch, economisch of sociaal gebied voor zijn vennoten, leden, of de omgeving waar hij actief is, en die geen winstoogmerk heeft of een winstoogmerk ondergeschikt aan het hoofddoel. Natuurlijke personen, lokale overheden, niet-commerciële instellingen of kleine ondernemingen, die niet betrokken zijn bij grootschalige</p> | <p>Inzake beslissingsbevoegdheid van de deelnemers moeten duidelijke beperkingen gegarandeerd worden ten aanzien van grote energieconcerns en buitenlandse distributienetbeheerders. Verwantschap van lokale partijen met dergelijke spelers dient hierbij ook nagegaan te worden.</p> |

| | |
|--|---|
| <p>commerciële activiteiten en voor wie de energiesector niet de belangrijkste economische activiteit vormt, dienen een beslissende invloed uit te oefenen op de activiteiten van de energiegemeenschap</p> | |
| <p>Art. 7 → Art. 4.8.3. Iedere energiegemeenschap en hernieuwbare energiegemeenschap meldt haar contactgegevens en informatie met betrekking tot de activiteiten die zij uitoefent, evenals elke wijziging in deze activiteiten, aan een door de Vlaamse Regering te bepalen instantie.</p> | <p>De melding moet zeker ook aan de distributienetbeheerder gebeuren. Deze heeft immers gegevens nodig om de samenwerking correct te verwerken in de markt. Naast de melding van (hernieuwbare) energiegemeenschappen moeten ook gezamenlijk actieve afnemers gemeld worden aan de distributienetbeheerder.</p> |
| <p>Art. 7 → Art. 4.8.4. §2. Een hernieuwbare energiegemeenschap beschikt over de rechten, bedoeld in paragraaf 1 [<i>en kan het distributienet of gesloten distributienet beheren van het gebied waar zij actief is, mits zij voldoet aan de regels die door of krachtens dit decreet en de technische reglementen opgelegd worden aan respectievelijk een distributienetbeheerder of een beheerder van een gesloten distributienet</i>]</p> | <p>Wij zouden de mogelijkheid tot netbeheer niet omzetten en dus het cursieve gedeelte schrappen. Daarnaast menen wij dat dit recht toekennen aan een hernieuwbare energiegemeenschap niet strookt met de bepalingen en de intentie van de Richtlijn.</p> |
| <p>Art. 8. In titel VII van hetzelfde decreet wordt een hoofdstuk II ingevoegd dat de artikelen 7.2.1 en 7.2.2 bevat, luidende: De gezamenlijk actieve afnemers, de energiegemeenschap en de hernieuwbare energiegemeenschap zijn, voor wat betreft de levering van elektriciteit in het kader van het zelfverbruik van hernieuwbare energie, niet onderworpen aan de vereiste van de voorafgaande toekenning van een leveringsvergunning overeenkomstig artikel 4.3.1.</p> | <p>Het is onduidelijk hoe de combinatie van grijze en groene energie binnen een energiegemeenschap moet behandeld worden. Moet er voor het zelf opgewekte en onderling uitgewisselde grijze energie wel een leveringsvergunning zijn?</p> |